

[Pilgaard Andersen]

flydelse af vores pædagoger, således at der sker en dirigering også på det område.

Der er slet ingen tvivl om, hvad vi ønsker i fremskridtspartiet: vi kan udmærket følge beslutningsforslaget, for vi ønsker, at de 63 børn, som virkelig er glemte, således som vi også har fået det oplyst af ministeren, skal bortadopteres for at tilgodese børnenes tarv, så børnene får forældre i stedet for at skulle leve på institution alle deres dage. Ved at skabe mulighed for bortadoption af børnene opnår man måske også indirekte at tilskynde de forældre, der har børn på hjemmene, til at besøge dem hyppigere, for vi lægger stor vægt på, at børnene får besøg og har kontakt med deres forældre. Når det i visse tilfælde ikke sker, ønsker vi, at børnene bliver bortadopteret og kommer ud til de godt 3.000 familier, der søger adoption, men ikke kan komme i betragtning og må leve i barnløst ægteskab, simpelt hen fordi der ikke er børn nok. Også nogle af de problemer vil vi være med til at løse.

Alle her i tinget er interesseret i at tilgodese den gruppe familier, der må leve med disse problemer, og ved at gennemføre det foreliggende forslag kan vi løse begge problemer: både at tilgodese barnets tarv og hjælpe disse familier.

Det kan naturligvis diskuteres, hvor lang tid der skal gå, inden vi skal drage de konsekvenser, men jeg mener altså afgjort, at hvis der ikke har været kontakt med børnene i et års tid, må man konstatere, at der ikke er den forældretilknytning, der desværre burde være, og at man derfor varetager børnenes tarv bedst ved at bortadoptere dem og dermed give dem mulighed for at leve i et normalt familieforhold.

Det er ikke, fordi jeg vil sige noget ondt om institutioner – jeg mener, de gør et udmærket stykke arbejde – men de kan nu engang ikke give den tryghed, som jeg mener børn har krav på også i dette samfund, uanset hvilken indstilling vi har i de politiske partier. Derfor vil jeg varmt anbefale dette beslutningsforslag.

Nathalie Lind (V):

Da venstres ordfører i denne sag, fru Mette Madsen, ikke kan være til stede i dag, skal jeg på venstres vegne fremsætte følgende bemærkninger.

Både i 1974 og i 1975 har venstre givet udtryk for, at vi deler den indstilling, som ligger til grund for kristeligt folkepartis forslag om en lykkeligere tilværelse for de såkaldt glemte børn. Vi har hver gang med interesse deltaget i et udvalgsarbejde om dette spørgsmål, og det er vi også parat til nu.

Vi vil gerne se på, hvordan adoptionsloven af 1972 har virket på dette punkt. Ministeren nævnte nogle nye tal, som vi jo må behandle nærmere, og jeg forstod af disse tal, at det absolutte antal glemte børn skulle være fortsat nedadgående. Men vi må vel også have oplyst, om §§ 10 og 11 har været i brug, og hvis det er tilfældet, høre, hvad der er sket i de sager.

I kristeligt folkepartis tidligere forslag var der en fast tidsgrænse for den sidste kontakt med forældrene. Det er vi fra venstres side gået imod. Vi mener fortsat, det ville være forkert at fastsætte en sådan tidsgrænse, for vi mener, det menneskeligt set er det bedste, at hvert barns forhold vurderes individuelt.

Men nu opfordrer kristeligt folkeparti jo i ret almindelige vendinger regeringen til at komme med et forslag til ændring af adoptionsloven, og jeg ville gerne vide, hvilke tanker kristeligt folkeparti egentlig har gjort sig her, når man forlader tanken om en fast grænse.

Vi kan være enige i, at børn på et børnehjem bør følges nøje af myndighederne. Det har også før været sagt her i salen, at man kunne overveje en regel om, at de sociale myndigheder, hvis kontakten havde været afbrudt en tid, f. eks. i 6 måneder, skulle prøve at genoprette den, hvis dette var muligt, og i det hele taget følge et sådant glemte barn særlig nøje.

Vi har jo haft en diskussion om adoptionsloven i retsudvalget, og dér er det tidligere blevet oplyst over for os, at når det har været svært at få nogle af de glemte børn bortadopteret, skyldes det børnenes handicap. Måske kunne man gøre en indsats her – jeg ved godt, fru Inge Krogh også selv har sagt det før, men jeg vil gerne gentage det – ved at de adoptionsformidlende organisationer bragte sådanne børn i kontakt med de mange gode hjem, som i disse år er villige til at tage udenlandske handicappede børn til sig.

Annelise Gotfredsen (KF):